

2. Конвенція о защите культурных ценностей в случае вооруженного конфликта [Електронний ресурс] – Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua>.
3. Брюссельська декларація про закони та звичаї війни [Електронний ресурс] – Режим доступу : <http://te.zavantag.com/docs/238/index-23956-5.html>.
4. Конвенція про закони і звичаї суходільної війни [Електронний ресурс] – Режим доступу : http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/995_222.
5. Конвенція про бомбардування морськими силами під час війни (IX Гаазька конвенція) [Електронний ресурс] – Режим доступу : <http://zakony.com.ua/lawbase/sedcontent.html?id=7243&p=1>.
6. Договір про охорону художніх та наукових закладів та історичних пам'яток (Пакт Періха) [Електронний ресурс] – Режим доступу : <http://www.uazakon.com/document/tpart22/isx22214.htm>.
7. Другий протокол 1999 р. до Гаазької конвенції про захист культурних цінностей у випадках збройного конфлікту 1954 р. [Електронний ресурс] – Режим доступу : <http://www.icrc.org/rus/resources/documents/misc/ratification-kit-cultural-property-271004.htm>.
8. Дополнительный протокол к Женевским конвенциям от 12 августа 1949 года, касающийся защиты жертв международных вооруженных конфликтов (Протокол I). Женева, 8 июня 1977 года. [Електронний ресурс] – Режим доступу : <http://www.icrc.org/rus/resources/documents/misc/treaties-additional-protocol-1.htm>.
9. Дополнительный протокол к Женевским конвенциям от 12 августа 1949 года, касающийся защиты жертв международных вооруженных конфликтов (Протокол II). Женева, 8 июня 1977 года. [Електронний ресурс] – Режим доступу : <http://www.icrc.org/rus/resources/documents/misc/6lkb3l.htm>.
10. Богуславский М.М. Международная охрана культурных ценностей : М.М. Богуславский. – М.: Международные отношения, 1979. – 192 с.
11. Спиридонова Ю.В. Генезис международной охраны культурного наследия в 1930-е гг. : Ю.В. Спиридонова [Електронний ресурс] – Режим доступу : http://e-notabene.ru/fr/article_56.html.

Поняття та ознаки права на працю в Україні

Пустовіт Ж.М., професор кафедри загальноправових дисциплін ННПІ НАВС, кандидат юридичних наук, доцент

Пріоритетне місце в системі основних соціальних прав і свобод людини і громадянина посідає право на працю. Так, стаття 43 Конституції України визначає, що кожен має право на працю, що включає можливість заробляти собі на життя працею, яку він вільно обирає або на яку вільно погоджується. Право на працю включає право на належні, безпечні і здорові умови праці, на заробітну плату, не нижчу від визначеної законом [1, с.15].

Поряд із цим у Конституції України встановлено певні обмеження для окремих видів праці, зокрема, забороняється використання примусової праці. При цьому не вважається примусовою працею військова або альтернативна (невійськова) служба, а також робота чи служба, яка виконується особою за вироком чи іншим рішенням суду або відповідно до законів про воєнний і надзвичайний стан. Забороняється використання праці жінок і неповнолітніх на небезпечних для їхнього здоров'я роботах.

Відповідна стаття Конституції України практично повністю імплементує основні положення Міжнародного пакту про економічні, соціальні та культурні права, в статті 6 якого визначається: «Держави, що беруть участь у цьому Пакті, визначають право на працю, що включає

право кожної людини дістати можливість заробляти собі на життя працюю, яку вона вільно обирає або на яку вільно погоджується, і здійснити належні кроки по забезпеченню цього права» [2,с.72]. Таке саме положення зафіксовано і в Загальній декларації прав людини.

За загальним правилом, визнаючи право на працю, держави включають до нього:справедливу заробітну плату та рівну винагороду за працю рівної вартості;забезпечення гідного життя для працівника та його сім'ї; умови праці, які відповідають вимогам безпеки та гігієни; однакові для всіх можливості просуватися по службі; відпочинок, дозвілля, розумне обмеження робочого часу, періодичну відпустку, яка оплачується, винагороду за святкові дні.

Крім Конституції України, право на працю закріплено статтею 2 Кодексу законів про працю в Україні, в якому визначено, що право громадян України на працю – це право на одержання роботи з оплатою праці не нижче встановленого державою мінімального розміру, - включаючи право на вільний вибір професії, роду занять і роботи, забезпечується державою. Держава створює умови для ефективної зайнятості населення, сприяє працевлаштуванню, підготовці і підвищенню трудової кваліфікації, а при необхідності забезпечує перепідготовку осіб, вивільнюваних у результаті переходу на ринкову економіку[3].

Виходячи з аналізу вищезгаданих характеристик права на працю варто визначити, що наразі науковий підхід, насамперед, до поняття та сутності права на працю має докорінно змінитися і ґрунтуватися на тому, що право на працю варто розглядати виходячи з концепції ліберального праворозуміння до природних прав людини, що належить людині так само, як право на життя.

Н.Мокрицька вважає, що від того, наскільки створені об'єктивні можливості для реалізації права на працю, залежить і реальність інших прав людини, бо праця є необхідним чинником існування людини та суспільства [4]. Водночас основним соціальним призначенням цього права є все ж забезпечення зайнятості та надання людям роботи і засобів до існування. Особа, реалізуючи своє право на працю, не завжди перебуває у правовому вимірі. Застосування нею своїх здібностей до праці може бути зумовлене лише природним бажанням людини працювати, задовольняти власні та (або) суспільні потреби. Основою цього природного права кожної людини є здатність до праці, що належить людині, зважаючи на її людську природу. Природне розуміння права на працю зумовлює його невідчужуваність (невід'ємність). Воно належить кожній людині від народження і не потребує «дозволу» з боку держави. Беззаперечним з огляду на вищевикладене є те, що право на працю вважається основним невідчужуваним природним правом людини. Воно наявне в суспільстві об'єктивно, незалежно від визнання його державою, але не маючи юридичного оформлення та не будучи визнаним та гарантованим, право на працю є лише побажанням, адресованим суспільству в цілому, бо не буде практично реалізовуватися.

Ця точка зору є слушна і її варто розуміти так, що , з одного боку, право на працю є основним невідчужуваним природним правом людини, але без відповідного механізму реалізації та гарантування не буде фактично реалізованим.

Так, право на працю має певні ознаки, а саме суть, зміст і форму.

Сутністю права на працю є можливість одержання роботи, вільного вибору професії, роду занять, можливість заробляти собі на життя працюю, що забезпечує гідне існування людини та формує площину її самореалізації. Змістом цього права є здорові і безпечні умови праці. Формою права на працю є оплата чи винагорода за неї у встановлених законом розмірах і формах. Таким чином, право на працю – це форма діяльності особи (трудової діяльності) з метою забезпечення умов існування(одержання винагороди), шляхом вільного вибору професії, роду занять або погодження на них.

Список використаних джерел:

1. Конституція України: чинне законодавство зі змінами та допов. Станом на 15 травня 2014р.: (офіц. текст). -К.: Паливода А.В., 2014. -56с.
2. Международный пакт о гражданских и политических правах.//Права человека : сборник международных документов.-М.: Юрид.лит., 1998. – 608с.
3. Кодекс законів про працю від 10.12.1971 № 322- VIII (Редакція станом на 11.08.2013). [Електронний ресурс]//Сайт Верховної Ради України. - Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/322-08>
4. Н.Мокрицька. Про сутність проголошеного у Конституції України права на працю. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://vuzlib.com/content/view/2451/115/>

Нагальні реформи на регіональному та місцевому рівні як передумова свроінтеграції України

Безрутенко С.М., професор кафедри господарсько-правових дисциплін
ННІПП НАВС, кандидат економічних наук

Підписання Угоди про асоціацію між Україною та ЄС сформувало перед нашою державою завдання забезпечити імплементацію європейських правових норм та принципів шляхом здійснення комплексу реформ у всіх сферах організації життя суспільства.

Слід мати на увазі, що структура управління, економічна, фінансово-кредитна системи та соціальна політика країн, бажаючих стати членами Європейського Союзу, повинні відповідати певним стандартам і критеріям, які були узагальнені і прийняті в Маастріхті та Копенгагені.

У блоці завдань, що постали перед Україною у цьому зв'язку, питанням державної регіональної політики належить провідне місце. Адже реальною основою процвітання Європейського Союзу є саме стабільний та збалансований розвиток усіх територій країн ЄС, вирівнювання стану їх розвитку, що вирішальною мірою забезпечує ефективно діюча система місцевого самоврядування та запровадження на практиці принципу субсидіарності, адміністративної та фінансової децентралізації.[1]

Очевидно, що наразі Україна переживає надзвичайно складний період своє сучасної історії. Надзвичайно небезпечною та руйнівною для всієї країни залишається політична та економічна ситуація на Сході України. А в окремих місцях Донбасу, внаслідок ведення військових дій, спостерігались ознаки гуманітарної катастрофи. У глибокій кризі перебувають економіка та фінансова система країни, про що свідчать вкрай негативні тенденції майже всіх макроекономічних показників. Втім, на думку аналітиків, було б неправильно, всі негаразди в сфері економіки